

פחד דוד

פרשת
במדבר
ה' סיון
תשע"ח
921

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:56 | 7:11 | 7:05 | 7:14

מוצאי שבת 8:12 | 8:15 | 8:16 | 8:12

רבינו תם 8:54 | 8:57 | 8:59 | 8:54

משכיל לדוד

אין האש שולטת במלאכים

חלקם. והנה אט אט עלו, עד שזכו להתקדש ולסלק את כל הזוהמה מתוכם במעמד הר סיני, ועתה הם זכים וטהורים כדוגמת המלאכים. ומכאן הבינו כי אם אך ירצה האדם ויחפוץ להשתנות ולהסיר הרע מתוכו - בוודאי שיהיה בכוחו לעלות מעלה מעלה, מפני שהקב"ה טמן בו כוחות עצומים מאותה נפיחה שנפח בו ואש שכינתו יתברך שוכנת בתוכו, אלא שצריך לעורר וללבות את אותה האש, ואם רק ירצה ויתחיל בדבר הרי הקב"ה יסייע לו בכפל כפליים וכמו שאמרו חז"ל (במסכת שבת קד, א) "הבא ליטהר מסייעין בידו".

וראיתי בספר "מראש אמנה" למרן הרב שך זצוק"ל, שאמר בשם הגאון רבי דוד קרלינר זצ"ל שהיה ממשיך את הייסורים של חיבוט הקבר לצער של לימוד סוגיא מסובכת במסכת עירובין בליל שבת שפלתע בעיצומה נכבה האור... דימי זה הוא נכון למי שעמל ויגע בתורה. כי לאדם כזה אין צער יותר גדול מאשר חוסר האפשרות להגיע לתכלית האמת בעינו בתורה, כי נפשו משתוקקת ונכספת לידבק באש הגדולה של הקב"ה, וכשלא ניתן לו די סיפוקו הרי זה לגהינם בעבורו. וכמו כן לצד ההפוך אין לו ללומד התורה תענוג יותר גדול מאשר לימוד התורה- הבנת סוגיא שהוא לומד לאשורה, הסבר נכון ברמב"ם או תירוץ קושיא גורמת לו סיפוק עילאי שאין כמוהו בנמצא בשאר תענוגות העולם, עד כאן לשונו הטהור.

וזהו פשט הפסוק "ובו תדבוקו". צדיקים הללו בשעה שלמדו תורה הרגישו וחשו את האש אשר נפח בהם הקב"ה, והיו משתוקקים לקשר עצמם ולידבק בו יתברך. ומהו הדבר המקשר ביניהם? כמובן התורה הקדושה, כי "קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הם" וזהו תענוגם האמיתי וכשהפסיקו מלימודם לדידם זה היה נורא ואיום כי הבינו שנפסקה חיותם.

רבים מאלו שהכירו את רבינו חיים פינטו זיע"א, סיפרו שהיו פעמים שפחדו להסתכל ולהביט בפניו מעוצמת האור שהיה מאיר עליו, וכך סיפרה מרת אימי שתח"ל על אדוני אבי זיע"א כי הרבה פעמים ראו אש בתוך החדר שלו ומתוך חשש לדליקה, נכנסו מיד אל החדר ולפתע לא ראו מאומה... ובוודאי שהייתה זו אש רוחנית גדולה אשר מכח תורתם וקדושתם של אבותינו הקדושים זיע"א שהיו דבקים בהקב"ה, זכו לאש התורה אשר הייתה מאירה בתוכם, לכן אור השכינה היה מאיר בפניהם. ולדרגה גדולה זו זכו והגיעו עם ישראל בהיותם חוננים סביב למשכן העדות, ולכן לא פחדו ולא יראו מאש השכינה שהייתה שוכנת במשכן בקרבתם.

על כל אדם להשתדל ולהתחזק בימים המהווים ימי הכנה למתן תורה, וכמובן שיש צורך ברוצן והשתוקקות לקבל את המתנה שהקב"ה חפץ ליתן לעם ישראל. כי אם לא יתכונן כל אדם כראוי ולא יוכיח להקב"ה את רצונו לתורה - הרי חיללה דימה בכך לגויים אשר סירבו לקבל את התורה. לכן יש להתחזק בתורה, ולהתחזק בסדרי הלימוד תמידין כסדרן, וכן להגיע ללימוד בזמנים הראויים מבלי לאחר, וללמוד בהתמדה מרובה מבלי הפסק. ועל ידי כך יזכו כולם להתקרב ולהדבק בה' יתברך, כדוגמת הלויים אשר זוכים לחנות סביב למשכן העדות.

"והלויים יחנו סביב למשכן העדת" (במדבר א, נג)

התפעלות גדולה אוהזת בי לדמיין ולחשוב כיצד היה סדר חנייתם של עם ישראל סביב למשכן העדות - מקומה של השכינה הקדושה.

הקב"ה במרכז ומסביבו עם ישראל לשבטיהם - יושבים מחנות מחנות על דגליהם ונהנים מזיו שכינתו יתברך. ומי הם הקרובים אליו ביותר, כמובן שבת לוי שעליהם הוטל התפקיד של פירוק המשכן והקמתו והם היו המורמים מעם, המלמדים לעם תורה ומצוות. כמו שנאמר (דברים לג, י) "יורו משפטין ליעקב ותורתך לישראל", ועל כן זכו לקרבה יתירה וחנו מסביב למשכן העדות.

והמעמיק בדבר יתמה; הרי על הקב"ה נאמר (דברים ד, כד) "אש אכלה הוא" והיאך היה בכוחם של ישראל לחנות מסביב למשכן העדות שהוא מקום השכינה ולא להיכות מאותה אש גדולה, כיצד יכלו הם לעמוד מול אורו יתברך שהוא אור עצום שאין לתאר? הרי לכאורה רק משה רבנו ע"ה שהיה ילוד אישה - זכה להיכנס לתוך האש ולא להישרף הימנה.

וחשבתי להסביר בזה, כי בני ישראל בהיותם בארץ מצרים היו בשפל המדרגה מאחר ודבקה בהם זוהמת הרע, וטומאת ארץ מצרים שכנה בתוכם. וכשיצאו ממצרים עלו ונטהרו מעט מאותה זוהמה על ידי שראו את יד ה' החזקה בגודל האותות והמופתים שנעשו לנגד עיניהם, וכשהגיעו לעמוד על ים סוף עלו במדרגה רוחנית נוספת ונטהרו מאותה טומאה שדבקה בהם בהיותם במצרים עד כי הגיעו לדרגת נבואה. וכמו שאמרו חז"ל (במכילתא) ראתה שפחה על הים, מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי במעשה מרכבה. ונאמר בפסוק (שמות טו, ב) "זה אלי ואנוהו" ודרשו חז"ל (במסכת סוטה יא, ב) שאפילו תינוק במעי אימו הצביע על הקב"ה וראה את שכינתו יתברך.

ואולם, אומר הזוהר הקדוש, כי לשיא הפסגה הרוחנית ולשיא הדרגות העליונות- זכו בני ישראל בזמן קבלת התורה וכמו שאומרת הגמרא (במסכת שבת קמו, א) שבשעה שעמדו רגליהם על הר סיני פסקה זוהמתם, ונסתלקה מהם זוהמת הרע לגמרי ונהפכו להיות זכים וטהורים אף יותר ממלאכי השרת, עד שבאו מלאכי השרת והחלו לשרת אותם ולהניח כתרם על ראשיהם. (כמובא בשבת פח, א) ולכל יהודי ויהודי באו לו שישים ריבוא מלאכים לשרת אותו ולעמוד על ידו, כלומר שבני ישראל הגיעו למדרגה שכל יהודי מלך על שישים ריבוא מלאכים.

נהיו כולם מלכי רבנו, לכן זכו עם ישראל וחנו לשבטיהם סביב לשכינה הקדושה על אף שהיא אש אוכלה, מפני שגם הם עלו ונתעלו ונסתלקה מהם זוהמת הרע. וכשאין חלק רע נהפכו להיות כמלאכים שאינם חוששים מפני האש, וכדוגמת משה רבינו ע"ה אשר עלה למרום ושהה שם בין מלאכים שרפים ואראלים אשר כולם אש להבת, ובכל זאת לא נשרף- מפני שזוהמת הטומאה לא דבקה בו ונהפך גם הוא להיות מלאך ה' צבאות וזוהי הסיבה שלא נשרף מהאש סביבו.

ובני ישראל בראותם כל זאת למדו מכך מוסר השכל ופרק חשוב בכוחות העצומים הטמונים באדם. הם ראו היכן היו בתחילה ולאן העפילו ועלו, שהרי בתחילה היו שרויים בתוך חושך וערפל רוחניים, וזוהמת מצרים ותועבותיה היו מנת

הילולא דצדיקיא

- ה - רבי יוסף עזרא זליכה
- ו - דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל
- ז - רבי ישראל הבעל שם טוב
- ח - רבי משה חיים מבבל
- ט - רבי יעקב חיים סופר מח"ס 'כף החיים'
- י - רבי עזרא הררי-רפול
- יא - רבי יצחק יעקב וייס ראב"ד ירושלים

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כיצד מרגישים טעם בעבודת ה'?

כאשר שהיית בניו יורק שבארצות הברית, פגשתי ברב גדול ומפורסם המכהן כראש ישיבה חשוב, אשר העלה בפניי שאלה מפליאה מאד: "כיצד גדלים בעבודת ה'?"

נדמה לי לרגע.

התבוננתי בראש הישיבה ושאלתי אותו: "האם כבודו התכוון לשאול את מה ששאל?"

"כן", הוא השיב לי בנחת, והוסיף: "אומנם אני שקוע בלימוד ויודע לצטט דפי גמרא רבים בעל פה, גם בשיחות המוסר לתלמידי אני משימע להם מאמרי חז"ל ודברי מוסר, אולם לצערי הרב אינני חש כל עלייה עצמית ברוחניות".

כשמעתי את וידויו האישי חשבתי לעצמי שזוהי אכן בעיה גדולה. כשם שאדם שאוכל מאכל גשמי ואינו חש בו כל טעם - ברור לכל שיש בזה בעיה שיש לטפל בה שהרי חוש הטעם שלו פגום. כך גם בדברי התורה, יהודי שאינו חש טעם בלימודו - יש לרדת לשרש הדבר ולהביאו לתיקונו.

ויותר מכך, כשם שברור לכל שאדם המרגיש שהוא אינו מתעכל בגופו - צריך להגיע מיד לקופת החולים ולטפל בבעייתו, כך גם יהודי שחש שדברי התורה אינם מתיישבים על לבו והוא מרגיש שהם אינם גורמים לו להתעלות רוחנית - עליו לטפל בבעיה חמורה זו מיד.

לפיכך השבתי לרב שלפניי: "כשם שבני ישראל קודם מתן תורה הוצרכו להכנה, כך כל אדם קודם עיסוקו בתורה צריך הכנה ראויה ורצינית ללימוד. הכנה

זו היא דברי האמור "לעבוד ולמשא". כלומר, הכנה שיש בה עבודה, טורח ועמל. רק לאחר הכנה כזו האדם יחוש עליה והתעלות בתורה וביראת שמים". ועוד הוספתי ושאלתי אותו: "בשעה שכבודו מברך את ברכות הנהנין, האם הינך מכוון את משמעות המילים היוצאות מפיו? האם אתה מתבונן בלבך לפני מי אתה עומד, עם מי אתה משוחח, ולמי אתה מודה על שהאכיל והשביע אותך? אמנם אין זה דבר קל להשקיע מחשבה והתבוננות בכל ברכה וברכה, זהו משא ועול. אך אם תנהג בדרך זו - בוודאי יחול בך שינוי עצום, ותזכה לחוש עלייה רוחנית!"

מידי יום אנו משוחחים עם הקב"ה בלשון נוכח "ברוך אתה ה'". האם זוהי דרכנו תמיד לדבר עם דמות רמת מעלה בלשון נוכח? ודאי שלא. אלא הקב"ה למרות גדלותו רוצה שנחוש קרובים אליו, ועל כן הוא מאפשר לנו לדבר עימו בלשון של קרבה, קְדַבֵּר בן אל אביו.

אך כאשר האדם מתפלל לה' ללא כל מחשבה, ואין הוא מביין את גודל זכותו להתקרב לקב"ה, מלכו של עולם, ולחוש כבנו, אזי לאחר מאה ועשרים שנותיו הקב"ה יטען כנגדו - מדוע קראת לי בלשון נוכח? הרי אינך קרוב אליי ואינך מכיר בי כאב לבנו, על כן אני דן אותך על שלא פנית אליי בלשון של כבוד ומלכות.

כדי להגיע להרגשת קירבה לקב"ה יש צורך להשקיע עמל ועבודה - "לעבוד ולמשא". מתוך הרגשה של עול ומשא לחוש את עול מלכותו יתברך ולהרגיש את משא ממשלתו עלינו בהיותו מלכנו הרם והנישא, ואז נזכה לחוש בהתעלותנו הרוחנית.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "והיה מספר" (הושע ב, א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מבשר הנביא הושע, שמספר בני ישראל ירבה ויהיה כמו חול הים אשר לא ימד ולא יספר, שהוא מעניין הפרשה ותחילת 'ספר הפקודים' שמוזכר בו מפקד וספירת בני ישראל.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

דברי חכמים - בנחת

חז"ל מלמדים אותנו (מסכת שבת דף נד, ב), כי מי שיש לו למחות באנשי ביתו, נתפס לעתיד לבוא על אנשי ביתו ונענש עליהם.

לכן יהיה אדם רגיל תמיד בביתו להוכיח בעניינים אלו של שמירת הלשון מדיבורי לשון הרע ורכילות, ורק בלשון רכה, ולהציע לפניהם את גודל העונש שיהיה עבור זה לעתיד לבוא וגודל השכר, למי שנזהר מזה.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

את החשבון האמיתי אנחנו באמת לא יודעים

כשמתבוננים בחשבון מנין השבטים מוצאים אנו שבט דן היה השבט הגדול ביותר מכל השבטים, מלבד שבט יהודה, זו הסיבה שבט דן היה המאסף לכל המחנות, לפי שהיה מרובה באוכלוסין, לכן היה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה מחזירו לו, כמבואר בירושלמי (עירובין פה, א).

מדוע זכו לכך?

היה הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל משגיח ישיבת פוניבז' אומר, שבהתבוננות בדבר טמון לימוד מוסר השכל גדול, שהרי כשירד שבט בנימין למצרים היתה לו משפחה גדולה שמנתה עשרה ילדים, אם כן על פי שכל הגיוני פשוט, צריך היה שבטו להיות מבוךר בצאצאים מרובים, ואילו שבט דן שמנה בירידתו למצרים רק בן אחד ויחיד, שגם הוא היה חרש ובעל מום, הגיוני היה שיצא ממנו שבט קטן. ואילו בסופו של דבר אירע ההיפך הגמור, שבט בנימין מנה שלושים וחמשה אלף וארבע מאות, ואילו שבט דן מנה שישים ושנים אלף ושבע מאות, כמעט פי שנים מהשבטים הגדולים ביותר!

הרי לנו שהשי"ת עומד לימין דלים וחלשים ששמים מבטחם בו לבדו, כי הבוטח רק בכוחו וכשרונותיו ובמה שבדרך הטבע נראה שיש לו סיבות להצליח עלול בסוף להתאכזב, כי הקב"ה מניחו לסיבות שבטח עליהם.

וכן רואים במהלך החיים שהרבה פעמים, נראה בדרך הטבע שפלוני אדם מוצלח, אולם בסופו של דבר הוא לא מצליח כמו שחשבו, ופעמים להיפך, שיש אנשים שכולם סבורים שלא יצא מהם מאומה, ולבסוף בשקט בשקט הם גדלים וצומחים לאילנות גדולים. כל זה מלמדנו שכל חישובי הבריות אין להם שום ערך.

סח ה'חפץ חיים' זצ"ל באחת משיחותיו בביתו בשבת קודש שסיפר עובדה מרטיטה שארעה בארץ גליציה, שם היה מנהג בקרב יהודי המקום שמידי שבת קודש לפני תפילת ערבית של מוצאי שבת היו מתכנסים לאמירת תהלים בבית הכנסת.

והנה באחת השבתות נכנס יהודי אחד לבית הכנסת ורואה כיצד עומד יהודי אחר באחת הפינות ואומר תהלים בדביקות מתוך קירות לבו באופן כה מרגש, עד שממש הדביק אותו בהתלהבות וצורת אמירתו ועל אתר החלל גם הוא לומר תהלים ברגש ובשלהבת קודש ושניהם בכו ונשאו לבם ופיהם להשי"ת בתהילות דוד בן ישי מתוך בכי ורגש קודש מבלי שהאחד ידע על מה רעהו בוכה ומתפלל כל כך.

לאחר סיום תפילת ערבית פנה היהודי אליו וסח לו שראהו כה דבוק באמירת התהלים, והוא התעניין; מה כואב לך, על מה התפללת?

ענה לו האישי; יש לי בת שהגיע כבר לפרקה ואין בידי כסף להוצאות נישואיה והיא יושבת בביתו מבלי שאוכל להושיעה, ואיני יודע מה לעשות יותר מאשר לומר פרקי תהלים ולהתחנן אל הבורא שיושיעני מצרתי.

כשמעו השואל את דבריו נענה ואמר לו, שמע נא, יש לי בן ירא שמים ובעל מדות טובות, כסף גם לי אין לתת, הבה ונעשה אפוא שידוך בינינו.

וכך הוה, צאצאיהם נישאו ונולדו להם ארבעה בנים גדולי ישראל, הלא המה: רבי יהודה הכהן זצ"ל בעל 'קונטרס הספיקות', מוהר"ר חיים הכהן זצ"ל, רבי אריה לייב הכהן הלר זצ"ל בעל 'קצות החושן', ואח נוסף בשם רבי מרדכי זצ"ל ששימש ברבנות בעיר חודרוב.

הרי לנו שאין לאדם לסמוך כלל על מחשבותיו ואין לו סיבה להתיימש ולהיות חסר אונים, רק יתאמץ בביטחון ותפילה ויזכה לסייעתא דשמיא.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מיהו הלוי שאינו משבט לוי?

"אך את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל" (במדבר א, מט)

נשאלת השאלה; מדוע באמת לא התפקדו הלויים יחד עם שאר השבטים?

על כך מתרצת הגמרא (בבא בתרא קכא, א) כדאי הוא לגיונו של מלך להיות נמנה לבדו.

כלומר, שבט לוי היה השבט המובחר והחשוב מכל השבטים שהרי הם לא חטאו בעגל ועל כן זכו לחיבה יתרה מאת בורא העולם. הם היו המנהיגים ומורי דרכם של בני ישראל, כמו שאמר עליהם משה רבנו ע"ה (דברים לג, ז) "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל".

וזה לשון הרמב"ם ז"ל (הלכות שמיטה ויובל, פרק יג הלכה יב) "שבט לוי הובדל לעבוד את ה' לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר "יורו משפטיך ליעקב". לפיכך הובדלו מדרכי העולם, לא עורכין מלחמה כשאר ישראל ולא נוחלין ולא זוכין בכח גופן, אלא הם חיל ה' שנאמר "ברך ה' חילו", והוא ברוך השם וזכה להם שנאמר "אני חלקך ונחלתך". עד כאן לשונו הטהור.

הרי לנו ששבט לוי היו תופסי דגל התורה והאוחזים העיקריים בה, ולכן בחר בהם הקב"ה להיות קרובים אליו יותר משאר השבטים.

והנראה לי להוסיף ולומר בסייעתא דשמיא שנקרא שם 'לוי' מלשון ליווי. וכמו שאומר הכתוב בהולדת שבט לוי (בראשית כט, לד) "עתה הפעם ילוה אישי אלי... על כן קרא שמו לוי". כלומר ששבט לוי היו הפמליא המכובדת ביותר שניתנה להם הזכות ללוות את הקב"ה כדרך המלכים אשר השרים החשובים היושבים ראשונה במלכות, רק הם זוכים להתלוות אליהם במסעם.

ומוסיף הרמב"ם ז"ל ואומר (שם י"ג): "ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי עולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להיבדל ולעמוד לפני ה' ולשרתו ולעובדו לדעה את ה' - הרי זה נתקדש קודש קודשים", עד כאן. כלומר גם הוא נהפך להיות משבט לוי.

ולכאורה יש להבין הרי הוא שייך לשבט אחר, והיאך ניתן לצרפו לשבט לוי?

אלא ביאור הדבר הוא שמכיוון שאיכותה נפשו לתפוס את דגל התורה ולהקדיש את עצמו לה' יתברך ולתורתו הקדושה כשאר בני לוי - הרי מעתה גם הוא נעשה חשוב ומכובד וראוי הוא להצטרף ללגיונו של מלך ולהיקרא 'בן לוי' המלווה את פמליית מלך מלכי המלכים הקב"ה.

חיזק וברוך

על מידות שבין אדם לחברו

את המדור 'חיזק וברוך' נקדיש השבוע לטובת חיזוק בנושא הכנה לתפילה, לקח טוב מקדוש ישראל ה'בעל שם טוב' הקדוש שהשבוע יום ההילולא קדישא.

מעשה מופלא מסופר בקונטרס 'משכנותיך ישראל', המגלה לנו טפח מהנהגותיו של הבעל שם טוב זיע"א, בהכנותיו המיוחדות לפני התפילה שבה היה מהלל ומשבח, מעתיר ומתחנן לפני בורא העולם על הכלל והפרט:

לא הרחק מהעיר מז'בוז', בדרך המובילה אל היער, מפכה את מימיו מעיין מים חיים, הקרוי עד עצם היום הזה, גם בפי הגויים המקומיים: 'ראבינובה קריניצה', שפירושו באוקראינית: מעיינו של הרבי.

המעין מוזכר בעדויות מן העבר, ומוכר גם כיום הזה וידוע לרבים, הנוסעים לחזות בעיניהם בפלא הקדמון. לעיני הצופה המגיע למקום, מתגלה פלג קטן של מים חיים הזורם על פני השדה, כאשר לא ניתן לזהות את מקום נביעתו, כשם שלא ניתן לזהות את מקום סיומו. רבים מהדרים לשתות ממימיו, בתור סגולה בדוקה בגשמיות וברוחניות.

על מקורו של המעין ועל פשר הקדושה המיוחדת המיוחסת לו, מגלה לנו הסיפור הבא:

באחד הימים, הזמין הבעל שם טוב הקדוש את תלמידו הגדול, רבי יעקב יוסף כהן מפולאנה זצ"ל, בעל ה'תולדות יעקב יוסף', להצטרף עמו למסע מחוץ לעיר, אשר בו השתתפו גם תלמידים נוספים מבני החבריא קדישא.

בדרכם חזור, הואיל והתאחרה השעה וכבר נטו צללי ערב, עצרו הבעל שם טוב ובני פמלייתו בסמוך ליער שמחוץ לעיר, כדי להתפלל את תפילת המנחה. כאשר חפץ הבעל שם טוב זיע"א, ליטול את ידי כהנה לתפילה, נתברר, כי כלו המים מהכד שנטלו עימם לדרך. נתפזרו התלמידים זה בכה וזה בכה, כדי לתור אחר מקור מים כלשהו, אך לא מצאו. לאחר שנואשו התלמידים מן החיפוש וישבו בידיים ריקות אל סביבות העגלה, נשא הבעל שם טוב זיע"א את עיניו אל הרקיע, ההולך ומאפיל מעל לראשיהם, ומשנוכח לדעת כי עוד מעט יחלוף זמן תפילת המנחה, הפנה את גבו אל בני פמלייתו, והחל צועד בגפנו אל מעבה היער.

איש מן הנוכחים לא העז לזוז ממקומו. רק תלמידו רבי יעקב יוסף, אשר כיהן אז עדיין כרבה של שאריגרוד, הרים את רגליו ופסע חרש בעקבותיו.

באפלולית ששררה בין האילנות, הניח הבעל שם טוב את מטהו מידו, השעינו על גזעו של אחד העצים, ובבת-ראש הפיל את עצמו ארצה, מלוא קומתו. רבי יעקב יוסף נבהל! פישוט ידיים ורגלים שכזה טרם ראה מעודו, מה גם בחבטה אדירה שכזו על גבי הקרקע. מסירות נפש ממש.

לפתע פתאום, קלטו אוזניו קול יללה קורעת לב. אכן, קולו של הבעל שם טוב היה זה, הזועק מקירות ליבו.

"רבונו של עולם", הגיעו התיבות היוצאות מפי הבעל שם טוב לאוזניו של רבי יעקב יוסף, "מבקש אני ממך, מתחנן אני לפני כסא כבודך, אנא, ברחמיך הרבים, הזמן לנו מים לנטילת ידיים לפני תפילת המנחה - כי אם לאו, טוב מותי מחיי! הרגני נא הרוג, רבונו של עולם, ואל אאלץ לבעור, חלילה, על דברי חכמינו, זכרונם לברכה!" - - -

שערותיו של רבי יעקב יוסף סמרו מפחד. לבו כמו חדל מלפעום. הבעל שם טוב זיע"א התרומם ממקומו, מחה את דמעותיו, נטל את המטה ממקום שהניחו, וחזר לפסוע בניחותא אל עבר הפמליא. ושם, מאחוריהם ממש, מרחק שלוש פסיעות מלבד מן העגלה החונה, פיכה לו בלאט מעיין מים חיים - - -

"עינים להם ולא יראו!" - סח הבעל שם טוב הקדוש בבדיחות הדעת. "הנה פה לידינו מפכה לו מעיין מים חיים, ואנחנו מחפשים אחריו במרחקים!"

הנוכחים, הביטו על זה בהשתאות. הכל נטלו את ידיהם והתייצבו להתפלל. אך רק רבי יעקב יוסף ידע את הסוד לאשורו. רק הוא עד היה, לאשר התחולל לפני רגעים ספורים בין עצי היער.

מסירות נפש כזו, של 'טוב מותי מחיי', על חומרה קלה מדרבנן, לא ראה רבי יעקב יוסף מעודו, ועד יומו האחרון לא חדל להתפעם מכך.

לימים גילה, כי היתה זו אחת הסיבות הגדולות, אשר הכריעו את התקשרותו אל הבעל שם טוב וכתבו וחתמו אותו לאלתר בספרן של חסידים גמורים.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר
"אנשי אמונה" לתולדות צדיקי
משפחת פינטו זיע"א

לאחיו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, ר' אברהם נ"י, אירע נס גדול בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א.

ר' אברהם וכמה מחבריו היו מעורבים בתאונת דרכים קטלנית. כמה מחבריו מתו בתאונה ובחסידי שמים הוא יצא חי. מצבו היה קריטי ביותר והוא היה נתון בסכנת חיים. בשל כך הוא נדר, שאם ייצא בריא ושלם מהתאונה הזו, אזי הוא ילך להשתטח על קברו של רבי חיים וקברי אבותינו זיע"א במרוקו.

לאחר כמה שנים, כאשר הבריא בסייעתא דשמיא ויצא חי ושלם מהסכנה, החליט שהגיעה השעה לקיים את נדרו, ויחדי נסעה המשפחה למרוקו. גם מרת אמו הרבנית שתחיה לאורך ימים טובים וארוכים, נסעה במכונית, כך שהיו חמשה אנשים במכונית. לפני שר' אברהם נכנס לשטח מרוקו הזהירו אותו יודעי דבר; "הן לא תוכל להיכנס למרוקו, שכן יש לך דרכון ישראלי, וגם ויזה לא תועיל במקרה זה". אולם הוא עמד בתוקף על רצונו ואמר: "אני רוצה להיכנס למרוקו, כמו שנדרתי, ואלך להתפלל על קברי אבותיי זיע"א, יהיה מה שיהיה".

ואמנם, המשפחה סיכנה את עצמה והגיעה עד לגבול מרוקו. בתחנת הגבול עצרו אותם השוטרים וביקשו דרכונים. כל אחד מהנוסעים הגיש לשוטרים את דרכונו, זולת ר' אברהם, שכאמור לא היה לו דרכון. השוטרים הביטו לתוך המכונית ואמרו כמה פעמים; "אנו רואים כאן ארבעה אנשים", בו בזמן שהיו בו חמשה נוסעים. ממש בבחינת "עינים להם ולא יראו"...

כך נכנסו כולם למרוקו, כשר' אברהם נכנס ללא דרכון, בבחינת "רואה ואינו נראה". כאן כבר ראו את הנס בזכות הצדיק. זאת, בזכות האמונה הגדולה שהיתה לר' אברהם להשתטח על קברי אבות. במרוקו סודר לאברהם דרכון חדש מפני שהוא נולד במרוקו. כל אותה תקופה ר' אברהם עדיין היה צולע על רגלו, והיה צריך להיעזר במקל הליכה. בכל יום ויום היה הולך לקברו של רבי חיים, וזועק זעקות גדולות ונוראות אל הצדיק שיושיע אותו, עד שגם ערביי המקום כבר התרגלו לצעקותיו הגדולות שהיה צועק לבילות על קבר סבו זיע"א.

באחד הימים צעק ר' אברהם ליד הקבר ואמר:

"רבי חיים, הנה אני לוקח את המקל וזורק אותו הרחק הרחק, שלא אשתמש בו יותר, ואני רוצה שאתה תעשה עימי נס".

שומר בית העלמין ששמע את הדברים שיצאו מלב אמיץ ובוטח, ניגש אליו מיד ואמר לו: "אל תעשה כן, הרי אתה זקוק למקל כדי ללכת עמו, ואיך תזרוק את המקל?"

אלא שר' אברהם לא היה זקוק לעצותיו של השומר, הוא היה נחוש באמונתו בצדיק:

"הרי אתה עובד כאן במקום שנים רבות, ובוודאי שמעת הרבה סיפורי מופת, היום יהיה לך סיפור מופת נוסף לספר לכל מי שיבוא לכאן", כך ממש במילים אלו אמר ר' אברהם לשומר בית העלמין.

וכך היה. לאחר שסיים ר' אברהם את תפילתו, הוא זרק את המקל הרחק כמטחוני קשת, והתחיל מיד ללכת על שתי רגליו כאחד האדם. כך הוא הולך בריא ושלם עד עצם היום הזה.

קולמוס הלב

פיוט לחג השבועות

מקולמוסו של כ"ק הצדיק המלוב"ן

רבי חיים פינטו זיע"א

סימן: חיים חזק

אֲמִירֵי אֶל-מָה נִמְרָצוּ, מִעֵינֵיכֶם אֵל יִלְיָזוּ
הַתְּקוּשְׁתוֹ וְקוּשׁוֹ, אֵל תִּחַטְּאוּ וְתִרְגְּזוּ, וְתַמִּיד פָּנָיו בְּקִשְׁוֹ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

חֲלָאת זֹהֶמַת נַחֵשׁ, הִסִּירוּ וְהִטְהֵרוּ
עֲשׂוּ מַעֲשֵׂה פִנְחָס, אֲשֶׁר קָנָא לְשֵׁם יוֹצְרוֹ
עוֹרוּ הַיְשָׁנִים וְהַקִּיצוּ, וּבְנוּ בּוֹעֲרִים עִם זוֹ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

יִצְרֵ אָדָם בְּחֻכְמָה, אֲרַבֵּעַ יְסוּדוֹת בּוֹ חֵבֵר מוֹתֵרוֹ מִבְּהֵמָה
הֵן פִּיהוּ הַמְזַדְבֵּר, גוֹבֵר עֲלֵיהֶם תַּמִּיד כִּפְפָצוֹ, מִפְּנֵי חֲלוּ וְרָגְזוּ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

יְקַרְהוּ מִפְּנִינִים, תּוֹרַת אֲמֹת אֲשֶׁר נָתַן, בְּהַ יִפְּנְעוּ הַזֹּנִים

אַחַר יִצְרָם אֲשֶׁר נָתַן, יִתְּנוּ לְטִבַּח וְכֹל נִיצוּצוֹ,
אֲנָשֵׁי צָבָא אִישׁ לֹא בָזוּ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

מָה אָנוּ מְהַיְיָנוּ, כִּי אָדָם לְהִבָּל דָּמָה,
אִם רָצוֹן אֶל-עֲשִׂינוּ, הֲלֹא יֵשׁ לוֹ דִין קְדִימָה
כְּמָה רַב טוֹבוֹ, מִי בָא עַד קִצּוֹ, עֵינַיִם אוֹתוֹ כֹּל חָזוּ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ:

חֲסִדָּה וְצַדִּיקוּתָהּ, מִשֶּׁךְ אֶל-חַי לִישְׁרֵי לֵב
זְמַן מִצַּד מְשִׁיחָהּ, דְּרָשְׁתִּי אוֹתוֹ בְּכָל לֵב
עוֹלָם קָנָא וְנוֹקָם קִצְצוּ, אֲזִי חֲסִידִים יַעֲלִזוּ.

דְּרָשׁוּ ה' וְעוֹזוּ: